

Kan Keith DeRoses kontekstualism lösa det skeptiska problemet?

English title: Does Keith DeRose offer a satisfactory contextualist solution to the skeptical problem?

Författare: Maria Hovde
Handledare: Erik J Olsson

Kandidatuppsats i teoretisk filosofi
Våren 2013

Filosofiska institutionen
Lunds universitet

Innehållsförteckning

1. Inledning	3
2. Skepticism.....	3
2.1 Skepticism under antiken	3
2.2 Cartesiansk skepticism.....	4
2.3 Skepticism idag.....	4
2.4 Några argument mot skepticism	5
3. Kontextualismen.....	6
3.1 Kontextualism, invariantism och relevanta alternativ	7
4. Att lösa det skeptiska problemet	9
4.1 Några tidigare kontextualistiska förslag	9
4.2 DeRoses lösning på det skeptiska problemet	11
5. Kritik mot DeRose.....	14
5.1 Schiffers kritik mot kontextualismen som en felteori.....	14
5.2 Pritchard och problemet med att ändra de epistemiska kraven	15
5.3 Feldmans kritik mot DeRoses regel om känslighet	17
5.4 Cohens kritik mot DeRoses regel om känslighet.....	20
5.5 Russells kritik mot känslighet som ett av kraven för kunskap.....	21
6. Sammanfattande bedömning	21
Referenser	24

1. Inledning

Skepticism har varit en viktig fråga inom filosofin åtminstone sedan antiken. Den innebär att det inte är möjligt att nå säker kunskap (sann, rättfärdigad tro, plus eventuellt något ytterligare). Skepticism kan vara generell eller begränsat till något eller några områden, såsom skepticism om moralfilosofi, religion, andra medvetanden eller den yttre världen. Många filosofer har genom åren anammat skepticismen och även gjort den till ett sätt att leva. Andra har försökt att argumentera mot skepticismen. Än idag är frågor om vad vi kan veta, och var de principiella gränserna för vår kunskap går, aktuella. Keith DeRose är en av dem som idag argumenterar mot en skeptisk hållning och han menar att vi kan ha kunskap om mycket av det vi normalt menar att vi har kunskap om. Genom att använda kontextualismen, en teori som innebär att kraven för vad som betecknas som kunskap är olika i olika kontexter, försöker han visa att det går att undvika skepticism. Hans teori har dock inte stått helt oemotsagd. I denna uppsats kommer argument för och emot DeRoses teori att diskuteras med målet att ta reda på om den ger ett tillfredsställande svar på skepticismen.

Avsnitt två inleds med en beskrivning av skepticism och några exempel på hur man har uttryckt skepticism och olika skeptiska problem i filosofihistorien och idag. Här introduceras också ett skeptiskt argument som ofta beskrivs i litteraturen idag, bland annat av DeRose. Därefter ges en kort presentation av några tidigare försök att lösa det skeptiska problemet.

I avsnitt tre introduceras kontextualismen och några olika kunskapsteoretiska problem som skulle kunna stödja teorin. Den kontrasteras också till sin motsats invariantism, som innebär att kunskap inte är beroende av kontexten utan är densamma oberoende av omständigheterna.

Uppsatsens fjärde avsnitt kommer att behandla kontextualistiska lösningsförslag på det skeptiska problemet. Först diskuteras några förslag från andra företrädare för kontextualismen på hur man undviker skepticism. DeRoses har med viss hjälp från dessa förslag formulerat en nyare teori som han menar både undviker skepticism och förklarar varför det vid första anblicken tycks så svårt att motstå skepticismen. Denna har diskuterats och kritiserats av ett antal andra filosofer. I sektion fem presenteras några av dem med mest systematisk kritik riktad mot just denna teori: Stewart Cohen, Richard Feldman, Duncan Pritchard, Bruce Russell och Stephen Schiffer. Deras argument presenteras och utvärderas i förhållande till DeRose teori. Uppsatsen avslutas i avsnitt sex med en sammanfattande bedömning av de argument som diskuterats i uppsatsen.

2. Skepticism

2.1 Skepticism under antiken

Genom åren har skepticism haft olika betydelse och genomslagskraft. Under antiken handlade mycket av kunskapsteorin egentligen mer om vad man skulle tro och vad som var sanning än om vad man hade kunskap om. Det fanns flera skolor som förordade ett skeptiskt liv förr än ett dogmatiskt (i betydelsen att hålla fast vid saker utan grund). Enligt en av dessa, Pyrrhonismen, var ett skeptiskt liv lyckligare. Anhängare av Pyrrhonismen menade att vi genom att inse att vi inte kan veta något om den yttre världen kan förhålla oss neutralt till den. Genom en neutral inställning skulle man också uppnå sinnesfrid. En skeptisk hållning var

också moraliskt fördelaktig, då den skeptiske uppvisar mer tolerans mot andra än den dogmatiska (Vogt, 2011). Skepticism från denna tid kan beskrivas på många sätt, och det finns ett antal olika skeptiska argument.

Ett skeptiskt argument från antiken kan kallas regressproblemet och handlar om att vi som ändliga människor omöjligen kan nå fullkomligt rättfärdigad tro: För att vara rättfärdigad att tro något ska man ha goda skäl. Dessa goda skäl måste vara baserade på någon annan rättfärdigad tro som är baserade på goda skäl och så vidare. Det innebär att man måste ha oändligt många goda skäl för att vara rättfärdigad att tro något. Men då vi är ändliga varelser, är detta omöjligt och alltså är det omöjligt att ha rättfärdigad tro om någonting. Ett annat argument beskriver en "vanlig" situation där två personer är oeniga om huruvida en viss proposition p är sann eller falsk. En person A menar att p är falsk och en annan person B hävdar att p är sann och ingen lyckas övertala den andre utan båda tycks föra fram lika goda argument. Eftersom minst en har fel och det inte går att lösa dispyten, är slutsatsen att man bör förhålla sig skeptisk till p (Lammenranta, 2009).

2.2 Cartesiansk skepticism

Senare ändrades inställningen till skepticismen från att vara en livsstil. Skepticismen kom istället att ses som ett problem som måste lösas, då den hindrar oss att nå säker kunskap. René Descartes har i sina meditationer (1680) beskrivit hur han noterat att mycket av det han tagit som sanning sedan ungdomen visat sig vara falskt. För att finna en säker grund måste han först tvivla på allt han tidigare trott och förkasta allt som det finns skäl att tvivla på. Eftersom vi kan missuppfatta våra sinnesintryck och till exempel se fel eller höra fel, bör dessa betvivlas. Det vi upplever i vardagen går också att tvivla på, eftersom det inte kan uteslutas att vi drömmer. I drömmen uppfattar vi ju oss som vakna och att vi befinner oss på olika platser och förflyttar oss trots att vi ligger i sängen. Allt som vi uppfattar som sant eftersom vi upplever det när vi känner oss vakna går alltså att betvivla, inklusive att vi är vakna, har händer och fötter, går runt i vårt hus, i staden etc. Descartes diskuterar också möjligheten att det finns en ond ande som lurar oss att ta miste på hur vi tänker och resonerar i allt från den enklaste matematiken till hur vi uppfattar alla våra sinnesintryck. Så tvivlar Descartes på nästan allting men når slutligen en punkt som inte går att tvivla på, den att det faktiskt är någon som tänker och tvivlar på allt detta. Denna någon måste också existera. Därifrån och i kombination med att det finns en god Gud, bygger han sedan upp säker kunskap.

2.3 Skepticism idag

Det finns idag olika sätt att presentera skepticismen. Ett som diskuterats av bland annat DeRose handlar om skepticism om den externa världen och börjar med några premisser som kan tyckas självklara men som leder till en skeptisk slutsats.

Skeptiska argumentet (SA):

1. Jag vet inte $\neg H$.

2. Om jag inte vet $\neg H$ kan jag inte veta O .

Konklusion: Jag kan inte veta O .

Här är H en skeptisk hypotes som kan formuleras på olika sätt. Peter Unger exemplifierar H med en elak vetenskapsman som på något sätt lyckas operera in en apparat som stimulerar

min hjärna att tro och uppleva diverse saker utan att jag inser att det är apparaten som gör det. På så sätt lyckas han få mig att uppfatta det som att olika företeelser föreligger trots att de inte har någon grund i verkligheten (Unger, 1978). En annan hypotes H kan stå för är att jag saknar kropp och endast är en hjärna som är placerad i en näringslösning i ett kar (engelska "brain in a vat" eller BIV) och mottar elektriska impulser som får mig att uppfatta allt det som jag normalt tror att jag uppfattar. Det gör att jag tror att jag har kunskap om olika propositioner om den externa världen av typen O i SA ovan, till exempel propositionen "jag har händer" (DeRose, 1995).

Det problem som skepticismen här för fram är alltså att vi normalt menar att vi har kunskap om den externa världen såsom att vi har händer och fötter och promenerar på jorden. Å andra sidan tycks det inte som om vi verkligen skulle kunna veta med säkerhet att vi inte är en BIV. Om vi inte kan utesluta att vi är en BIV så måste antingen den skeptiska konklusionen accepteras alternativt premiss 2 motbevisas.

2.4 Några argument mot skepticism

En typ av argument som ofta riktas mot skepticism, är att den kräver för mycket av kunskapsbegreppet, det vill säga att kunskap ska vara helt ofelbar (engelska "infallible") och att det inte ska finnas någon möjlighet att det man har kunskap om skulle kunna vara falskt. Genom att acceptera att mycket av vår kunskap är och får vara felbar (engelska "fallible") skulle man då kunna avfärda skepticismen. Ett annat argument mot skepticism är att det är opragmatiskt. Ett liv i fullständig skepsis är omöjligt att leva och skepticism är därför en orimlig teori (Lammenranta, 2009).

Dessa argument utgör möjligen problem för vissa av argumenten för skepticism under antiken (även om anhängare av Pyrrhonism kanske varken skulle erkänna att det var besvärligt att vara skeptisk eller att det är rimligt att acceptera felbarhet). Däremot är de mindre applicerbara mot senare skeptiska argument. Argument av de typer som Descartes och Hume presenterar samt SA är mer av teoretisk än praktisk/pragmatisk art. Det är nog mycket få som finner det troligt att det finns en ond anda som lurar eller att någon skeptisk version av H föreligger. Men argumentet som sådant tycks giltigt även om det inte gör att man börjar tvivla på allt. Att acceptera felbarhet eller vara pragmatisk löser inte det teoretiska problemet som ligger bakom dessa argument utan blundar bara för det.

GE Moore (1925) löser skeptiska problem genom att använda sig av så kallat sunt förnuft. Hans argument går ut på att visa att vi faktiskt kan veta mycket av det vi normalt menar att vi vet, och han menar att det inte finns någon anledning att tvivla på att det finns externa objekt eller andra medvetanden som vi kan ha kunskap om. Moore menar att bara det att diskutera frågan om att inte ha kunskap om dessa vardagliga frågor är direkt ologiskt. Om det inte skulle finns andra medvetanden, vem är det då skeptikern argumenterar med? Genom att hävda att satsen "ingen människa har någonsin haft kunskap om andra människor" är ekvivalent med den motsägelsefulla satsen "det finns andra människor som har upplevelser liksom jag och ingen av dessa har haft kunskap om andras existens" hävdar Moore att han motbevisat skepticism om andra medvetanden. Han går därefter över till att "bevisa" att vi har kunskap om externa objekt och inte ska ta teorier på allvar som säger att vi inte kan veta sådant som vi normalt menar att vi vet. Eftersom det är sant att jag har händer (och därmed sant att det finns externa objekt), måste alla satser som säger att jag inte har händer (generellt

att det inte finns externa objekt), eller som bestrider att jag kan ha kunskap om detta, vila på minst en falsk premiss och alltså vara falskt.

Man kan kritisera flera punkter i Moores resonemang. Flera av hans argument går ut på att de skeptiska argumenten är ologiskt formulerade. Att Moore inte hittat något välformulerat, logiskt giltigt argument för skepticismen innebär inte att skepticismen i sig är ologisk eller måste vara fel. Att skeptikern argumenterar för att det inte finns andra medvetanden genom att uttrycka sig för en ”publik” säger inget om huruvida det faktiskt existerar andra medvetanden eller inte. De två ”ekvivalenta” satserna Moore beskriver har visserligen likheter men är åtminstone inte logiskt ekvivalenta. Slutligen är argumentet mot externa objekt endast indirekt. Förutsatt att kunskap är ofelbar går det kanske att använda min kunskap om att jag har händer som bevis för att jag inte är en BIV. Men eftersom BIV-hypotesen och andra skeptiska hypoteser försöker visa att min kunskap om empiriska hypoteser är felbar blir det svårt att använda propositioner av typen O för att motbevisa de skeptiska hypoteserna. Kontextualismen ger, som kommer att beskrivas i nästa avsnitt, ett annat svar på hur man kan förklara vår intuition avseende vardagliga propositioner och skeptiska hypoteser.

3. Kontextualismen

Kontextualismen handlar om vilka kunskapsattribut som man kan tillskriva ett visst subjekt, det vill säga när det är sant alternativt falskt att en person S har kunskap om en proposition p. Centralt för kontextualismen är att kunskap om en proposition delvis beror på kontexten som den uttrycks i. Norman Malcolm talade redan på 1950-talet om en ”svag” typ av vardagskunskap och en ”stark” filosofisk kunskap. I den svaga typen av kunskap krävdes inte lika mycket för att en sann trosuppfattningen skulle sägas vara rättfärdigad och alltså också kunskap. På 1970-talet utvecklade Unger teorier om när det var lämpligt att säga att S vet att p. Han menade att det kunde vara beroende på situation och närmade sig därmed en kontextualistisk teori om kunskap. Dock var det först i mitten av 1980-talet som Unger började använda begreppet ”kontextualism” i den moderna betydelsen. Kontextualismen har senare försvarats och utvecklats vidare av bland annat Stephen Cohen, David Lewis och Keith DeRose (DeRose, 2009).

Kunskap enligt kontextualismen kan jämföras med många andra kontextberoende ord som exempelvis ”lång” eller ”platt”. ”Nils är lång” kan vara sant i en vanlig kontext då han är 184 cm och alltså över medellängd. Sätter man däremot in satsen i en kontext där man talar om basketspelare, kommer satsen att vara falsk. Likaså är golvet jag går på platt i en rent vardaglig kontext. Om jag däremot vill rulla en perfekt rund boll rakt, kommer jag inte att kunna säga att golvet är platt. Kunskap fungerar på liknande sätt. ”S vet att p” kan vara sant för S i en situation men falskt för S i en annan men mycket likartad situation. DeRose (1992) illustrerar detta med hjälp av två bankexempel:

Bankexempel 1: Två personer, S och T är på väg hem från arbetet på fredagen och ser att det är lång kö till banken. De har fått sin lön på en check som de gärna vill lösa in men undviker också gärna kön. S säger att hon vet att banken är öppen imorgon. T är osäker, många banker är trots allt stängda på lördagar. S svarar dock att hon säkert vet att banken är öppen, då hon var där en lördag för ett par veckor sedan. T accepterar och paret återkommer dagen efter. I denna situation kan man säga att S vet att banken är öppen imorgon, S vet p.

Bankexempel 2. Två personer, S och T, är på väg hem från arbetet, det är samma fredag och de noterar samma långa kö på banken där de ska lösa in sina lönecheckar. S föreslår återigen att de ska vänta med bankbesöket till imorgon. Men till skillnad från i exempel 1, måste de betala hyran senast på måndag och om pengarna inte finns på kontot då riskerar de att vråkas. T är i detta fall mycket tveksam till att vänta och lugnas inte av att S var på banken en lördag för ett par veckor sedan. Banker ändrar trots allt sina öppettider då och då. Trots att inget skiljer detta exempel från det förra annat än vikten av att betala hyran i tid, så är vi mindre benägna att säga att S vet p om hon inte försäkras sig på något sätt om att banken är öppet, exempelvis går in och frågar en av banktjänstemännen. Innan dess vet S inte p.

Några begrepp som är centrala för kontextualisten är epistemiska krav (engelska "epistemic standard", det som krävs för att något ska betecknas som kunskap) och epistemisk ställning (engelska "epistemic position", om en persons epistemiska ställning är tillräckligt stark, har personen kunskap). Beroende på kontext och de olika epistemiska kraven som föreligger i olika fall kan sanningshalten för "S vet att p" variera (DeRose, 2009). Detta gäller även om det är samma S (med samma epistemiska ställning) och samma p. I bankexemplet har S samma epistemiska ställning i båda exempel, men då de epistemiska kraven är olika blir också sanningshalten för "S vet att p" olika i exempel 1 och 2. Vi kräver normalt mindre för att säga att vi vet något i vardagen. När det gäller viktigare händelser såsom stora inbetalningar eller i andra kontexter såsom vittnesmål i domstol och filosofiska frågeställningar så finns högre krav. Detta gäller inte inom invariantismen, som är motsatsen till kontextualism. För en invariantist, kan inte sanningsvärdet för "S vet att p" variera i olika situationer om S epistemiska ställning är densamma. S har kunskap i alla fall eller i inget fall oberoende av kontext.

Epistemisk ställning är alltså något som ett subjekt har och epistemiska krav utgör en gräns för vad som accepteras som kunskap. Hur starka krav som ställs är kontextberoende och kan även förklaras genom att använda sig av olika mängder av möjliga världar. "S vet att p" förutsätter sann tro, inte bara i den aktuella världen men också i en sfär av närbelägna *epistemiskt relevanta* möjliga världar. I dessa möjliga världar är S epistemiska ställning i princip lika stark men omständigheterna eller kontexten omkring skiljer sig mer eller mindre. Om man uttrycker "S vet att p" i den aktuella världen i en kontext med höga epistemiska krav, kommer sfären av möjliga världar att vara stor och subjektets epistemiska ställning mycket stark i förhållande till p. I en kontext med mycket låga epistemiska krav uppfyller subjektet kanske inte mycket mer än enbart sann tro. Sfären av möjliga världar kommer då att bestå av enbart den aktuella världen och någon enstaka ytterligare värld (DeRose, 2009). Detta sätt att se på epistemiska krav är en viktig del i DeRoses teori, vilket vi kommer att se i hans försök att lösa det skeptiska problemet.

3.1 Kontextualism, invariantism och relevanta alternativ

För att ännu tydligare förstå kontextualismen kan man relatera den till invariantism och relevanta alternativ teorin (RA). Invariantism innebär som beskrivits ovan att hur stark epistemisk ställning en person måste vara i för att sägas ha kunskap i en fråga är densamma i alla kontexter. RA har bland annat beskrivits av Goldman (1976) och innebär att S kunskap

om p är beroende av om S kan utesluta relevanta alternativ till p. Vad som normalt är relevanta alternativ till p är inte alla $\neg p$ (mer eller mindre långsökta) utan de $\neg p$ som föreligger i de närmsta möjliga världarna. Om jag ser en fågel utanför fönstret och tänker att det är en blåmes, behöver jag bara utesluta andra liknande fåglar som kan påträffas häromkring. Inte alla möjliga exotiska fåglar som aldrig kommer hit och inte heller möjligheten att det är ett blåmeshologram.

Goldman (1976) har också beskrivit ett kunskapsteoretiskt exempel efter Carl Ginet: Filip reser genom ett landskap och pekar ut vad han ser längs med vägen för sitt barn som sitter bredvid. ”Där är en traktor, där är en fågelskrämma, där är en lönn och där är en lada”. Normalt skulle vi säga att Filip *vet* att det är en traktor, fågelskrämma, lönn och lada som han ser. Antag att det längs vägen står flera objekt uppradade som ser ut som lador men som egentligen bara är mycket skickligt gjorda kulisser som föreställer lador. Efter att ha passerat ett flertal av dessa kulisser faller Filips blick på ett objekt som ser ut som en lada och som, till skillnad från alla kulisser runtomkring, faktiskt också är en lada. Det är denna som Filip pekar ut för sitt barn när han säger ”där står en lada”. Vet Filip att detta är en lada också eller gör han det inte? I och med förekomsten av kulisslador, föreligger här relevanta alternativ som måste uteslutas för att man verkligen ska kunna säga om Filip att han vet att det är en lada. Både RA och kontextualismen enligt DeRose (2009) ger olika kunskapsattribut för dessa två exempel (det ”normala” exemplet med en ensam lada och kulissexemplet). Frågan om Filip vet att det finns en lada där är alltså beroende av om den står för sig själv eller om det finns kulisser runtomkring som ser exakt likadana ut som ladan. Detta kan även invariantister acceptera, då kulisserna har förändrat de yttre omständigheterna och höjt de epistemiska kraven för alla fall där någon uttrycker kunskap om ladan bland kulisserna (det handlar alltså inte bara om att en samtalskontext ändras).

DeRose beskriver två ytterligare varianter av ladexemplet. De beskriver två olika konversationer där man diskuterar exemplet med Filip som passerar en ensam lada längs en väg utan några kulisser i närheten och som säger ”Där står en lada”.

A: I ett vardagligt samtal diskuteras om Filip vet att han såg ladan. Någon kanske undrar om han såg ladan på tillräckligt nära håll, i tillräckligt ljus etc. När man förvissas sig om att ladan ligger nära vägen och är väl synlig dagtid för alla med någorlunda syn, enas man om att Filip visste att det var en lada.

B: På en filosofiföreläsning diskuteras man Ginets fall med ladan och ladokulisserna samt olika skeptiska teorier från förr och nu. Man har dessutom enats om att det inte direkt går att avfärda dessa ideer. När man sen går över till att prata om Filip och den ensamma ladan, blir det naturligt att man inte vill tillskriva honom kunskap om att det är en lada – det kan ju inte uteslutas att det finns en ond ande som lurar honom eller att han är en BIV (en hjärna i ett kar som får elektriska impulser som gör att han tror sig uppfatta en lada).

De ”relevanta alternativ” som beskrivs i exempel A och B grundar sig på i vilken konversationell kontext man är och inte hur världen ser ut runtomkring. För vissa är det högst relevanta alternativ (inte minst för kontextualisten) och de kommer därför att ge Filip olika kunskapsattribut i de två fallen. Detta gäller inte för invariantisten – om Filip vet i A så vet han i B.

4. Att lösa det skeptiska problemet

Det skeptiska problemet, formulerat som argumentet SA, kommer att diskuteras i denna uppsats. Som beskrivits i sektion 2.4, går det ut på att det finns en skeptisk hypotes H (till exempel ”jag är en BIV”) och en vardaglig proposition O (exemplvis ”jag har händer”). Enligt första premissen i argumentet kan jag inte veta $\neg H$. Enligt andra premissen gäller att om jag inte kan veta $\neg H$ kan jag inte veta O. Alltså blir slutsatsen att jag inte vet O. Båda premisserna tycks uttrycka något sant men slutsatsen stämmer inte med vår normala intuition om vad vi har kunskap om.

För DeRose handlar det inte bara om att lösa det skeptiska problemet. Vad som är minst lika viktigt, är att förklara hur det kommer sig att vi uppfattar att SA ställer oss inför en paradox och att skepticismen därmed är så svår att förklara bort. Bara genom att förstå problemet fullt, kan man komma tillrätta med skepticismen. I detta avsnitt kommer först en beskrivning av några tidigare kontextualistiska förslag på hur det skeptiska problemet kan lösas. Därefter följer en fördjupning av DeRoses eget lösningsförslag.

4.1 Några tidigare kontextualistiska förslag

Det första lösningsexemplet som kommer att beskrivas kan kallas det klassiska kontextualistiska förslaget. Vi återgår till Filip med den ensamma ladan och hur det beskrevs i exempel A och B i sektion 3.1. A exemplifierar en ganska normal konversation. B exemplifierar en konversation som utgår från en skeptisk kontext (diskussion kring en ond ande och BIV) och tar sedan in en vardaglig frågeställning i denna (vet Filip att han såg ladan?). Genom den skeptiska kontexten i exempel B, höjs de epistemiska kraven enormt och det blir svårt att tillåta någon kunskap alls. Detsamma gäller kunskap om att jag har en hand i SA. I kontexten av att jag inte kan veta att jag inte är en BIV, kommer jag inte att kunna veta att jag har en hand, men detta är å andra sidan en mycket ovanlig kontext för de flesta propositioner av typen O. DeRose (1995) beskriver det som att skeptikern *manipulerar* samtalskontexten genom att ta in en vardagsproposition i en skeptisk kontext. Därigenom ökar kraven på subjektets epistemiska ställning även på denna. I vår vardagliga kontext (exemplifierat av A) kommer däremot de epistemiska kraven att vara lägre och då är det korrekt att tillskriva subjektet kunskap. Genom att argumentera för kontextberoende kunskap och skeptikerns manipulering av krav på epistemisk ställning, blir det möjligt att ha kunskap i vardagen, men skepticismen accepteras i en skeptisk kontext.

Goldmans RA-teori (1976) kan användas på ett liknande sätt mot SA. Enligt RA är det enbart de relevanta alternativen som ska uteslutas. Om jag tittar på mina händer och tänker ”jag har händer” är det normalt inte ett relevant alternativ (relevant på så sätt att det måste uteslutas för att det ska gå att säga att jag vet att jag har händer) att jag skulle kunna vara en BIV. Detta lika lite som att jag måste utesluta att blåmesen utanför mitt fönster är ett hologram innan jag kan säga att jag vet att jag såg en blåmes. Men när en skeptiker uttrycker en skeptisk hypotes som exempelvis ”jag vet inte att jag inte är en BIV” eller att ”det är möjligt att fågeln utanför fönstret är ett hologram”, så blir dessa alternativ relevanta. Genom att ta in dessa möjligheter i samtalet har man utvidgat mängden av relevanta alternativ som måste uteslutas. RA kan därmed förklara att vi har kunskap i normala situationer men när skeptiska hypoteser kommer på tal, kan vi inte utesluta dem utan måste acceptera att vi saknar kunskap i dessa kontexter.

Ett tredje förslag till lösning på det skeptiska problemet kommer från David Lewis (1979). Det går ut på att man i språket ständigt förutsätter en mängd relaterad information utöver det som sägs. Till exempel förutsätter meningen "Frankrikes kung är skallig" att Frankrike har en kung samt att landet inte har fler än en kung. "Samtliga av Sannas barn sover" kräver och förutsätter att Sanna har barn. Att säga "Samtliga av Sannas barn sover, och Sanna har barn" tillför inget till meningen utan låter bara konstigt. Lewis menar att alla konversationer innehåller en mängd förutsättningar. F. Lewis (1979) förklarar vidare att vi i språket anpassar oss efter varandra enligt regeln om anpassning (engelska "rule of accomodation") så att man kan acceptera det som sägs även om det kräver att vi ändrar förutsättningarna för konversationen:

"If at time t something is said that requires presupposition P to be acceptable, and if P is not presupposed just before r, then - ceteris paribus and within certain limits – presupposition P comes into existence at t."
(Lewis, 1979, s. 340)

Det kan exemplifieras med hjälp av vaga uttalanden, som "trottoaren är platt". "Platt" är en tillräckligt bra beskrivning av trottoaren för att accepteras i en konversation med låga epistemiska krav. Men genom regeln om anpassning kan de epistemiska kraven ökas om någon till exempel säger "golvet i lägenheten är platt". I och med detta uttalande har kraven på plattheten ökat och trottoaren är i denna nya kontext inte platt. Detsamma gäller skeptiska konversationer. "Jag vet att jag har händer" är sant i en vanlig kontext. Men när en skeptiker börjar tala om att det kan finnas en ond ande som lurar mig eller att jag inte vet att jag inte är en BIV, ändras förutsättningarna omedelbart efter dessa och jag vet inte längre att jag har händer. Enligt Lewis (1979) fungerar regeln om anpassning åt båda hållen, man kan alltså även sänka kraven om man i en kontext med höga epistemiska krav säger något som bara är sant enligt låga krav. Om ingen i konversationen protesterar mot uttalandet får man säga att kraven åter har sänkts. Av någon anledning som Lewis inte kan förklara, verkar det dock mycket svårare att sänka kraven än att höja dem. Detta utan att de högre kraven på något sätt ska ses som "närmre sanningen". DeRose (1995) är kritisk till delar av denna teori som lösning på det skeptiska problemet. Visserligen förklarar den att vi har kunskap i vardagen. Regeln om anpassning är dock alltför tillåtande till att öka de epistemiska kraven, vilket kan visas om man jämför de två skeptiska uttalandena:

S1: "Jag vet inte om jag har händer"

S2 (i princip SA): "Jag vet inte om jag har händer eftersom jag inte vet att jag inte är en hjärna i ett kar som matas med elektriska impulser vilket gör att jag luras att tro att jag har händer."

DeRose menar att båda dessa satser genom regeln om anpassning kräver att vi genast ökar de epistemiska kraven i vårt samtal så att vår samtalspartners uttalande ska kunna accepteras. Det som Lewis teori inte förklarar tillräckligt väl är varför S2 tycks betydligt mer övertygande än S1. Enligt regeln om anpassning borde båda propositioner ha kraft att höja de epistemiska kraven. Enligt Lewis gäller regeln om anpassning och en förändring av de epistemiska kraven visserligen bara så länge samtalspartnern accepterar det och "jag vet inte om jag har händer" är typiskt en sats som mycket få skulle acceptera om det inte sägs i en redan skeptisk kontext där det redan är höga epistemiska krav. Varför vi är mer benägna att acceptera S2 än S1 får vi inte stöd av i regeln om anpassning utan regeln är ofullständigt formulerad (DeRose, 2009).

Ett fjärde lösningsförsök kallar DeRose den subjunktiva konditionalansatsen (engelska "subjunctive conditionals account") eller SKA. Denna kommer att utgöra en mycket viktig del i DeRoses egen lösning på det skeptiska problemet och har sitt ursprung i Robert Nozicks teori om kunskap och skepticism. Enligt SKA är det naturligt att vi intuitivt menar att SA utgör ett problem för kunskap om propositioner av typen O. Det beror på att den skeptiska hypotesen H är en proposition av det slaget att jag kommer att tro att H är falsk både då H är falsk och när H är sann. Jag tror inte att jag är en BIV, och det skulle gälla både om jag inte vore en BIV och om jag faktiskt vore en BIV. Jag skulle också ha exakt samma upplevelser och tankar. Denna egenskap i H (S tror p oavsett om p eller $\neg p$) kallar DeRose okänslig (engelska "insensitive"). Okänsliga propositioner behöver inte vara extremt långsökta skeptiska hypoteser utan gäller på samma sätt i lada/kuliss-exemplet och andra liknande exempel. Vad som krävs är alltså att det är en hypotes man tror är falsk både i de möjliga världar där den är sann och där den är falsk (DeRose, 2009).

Det är dock inte alla okänsliga hypoteser som effektivt kan fungera i ett skeptiskt argument. Några exempel på det är "jag tror felaktigt att jag har händer" och "jag är en smart katt som felaktigt tror att jag har händer". Enligt SKA skulle den här typen av satser göra att kunskap om att jag har händer blir omöjligt. Men de tycks inte ta bort kunskapsmöjligheten lika effektivt och intuitivt som BIV-hypotesen. Det som skiljer de två mindre intuitiva skeptiska hypoteserna från BIV-hypotesen, är att BIV-hypotesen förklarar *varför* man får intrycket av att inte ha kunskap. "Jag tror felaktigt tror att jag har händer" är bara en absurd proposition som inte förklarar varför jag ändå tror att jag har händer. BIV-hypotesen är visserligen också långsökt, men den förklarar varför jag om jag var en BIV, skulle tro att jag hade händer även om jag inte hade det. SKA visar alltså hur dessa propositioner bildar blockeringar för vår kunskap. I laduexemplet vet Filip inte om det är en lada då det står flera kulisser runtomkring. Kulisserna blockerar kunskapen om att det är en lada. För att ta bort blockeringen måste Filip gå ut och undersöka objektet för att se vad det är och för att utesluta att det är en kuliss. När detta så är gjort är blockeringen för kunskap borta och Filip vet att det är en lada. Detta är dock inte möjligt vid mer extrema skeptiska hypoteser som BIV-hypotesen och Descartes onda ande.

På detta sätt har SKA också visat, att den första premissen i SA är korrekt: Jag vet inte $\neg H$. I och med detta borde någon annan premiss i SA vara falsk om vi inte ska tvingas acceptera skepticismen. Nozicks lösning blir att förneka den andra premissen i SA, det vill säga att om jag inte vet $\neg H$ så vet jag inte O. För Nozick (i DeRose, 1995) är kravet för att något ska kunna kallas kunskap att det är sann, känslig tro. Där känslig tro på en proposition p (exempelvis "jag har händer") innebär att jag inte skulle tro p om $\neg p$ (jag har inga händer) förelåg. Det som inte kan utgöra kunskap är okänsliga propositioner, exempelvis "jag är en BIV". Enligt Nozick är det i den andra premissen som skeptikern misstar sig. Skeptikern förutsätter att jag kan veta att jag har händer enbart om jag kan veta att jag inte är en BIV. Men då "jag har händer" är en känslig proposition, så kan jag veta det trots att jag inte kan veta att jag inte är en BIV. Han förnekar därmed slutenhetsprincipen (engelska "closure principle") som säger att om jag vet p och jag också vet att p implicerar q, så vet jag q.

4.2 DeRoses lösning på det skeptiska problemet

Den klassiska kontextualistiska lösningen, relevanta alternativ och Lewis version med regeln om anpassning accepterar skepticism vid höga kunskapskrav men visar att vi kan ha kunskap i vardagssammanhang. Teorierna är ändå otillräckliga då de inte på ett tillfredsställande sätt

förklarar varför vi intuitivt inte kan säga om den skeptiska hypotesen att den är falsk. Det är detta DeRose (1995) önskar göra. För att formulera en kontextualistisk lösning på SA som förklarar varför SA är så svår att bortse ifrån tar DeRose hjälp av Nozick och SKA. Till skillnad från Nozick, kommer dock inte DeRose att avfärda den andra premissen i SA ("Om jag inte vet $\neg H$ kan jag inte veta O).

De begrepp som utgör grunden för DeRoses lösning är dels okänslighet från SKA, dels epistemisk ställning. Som beskrivits i tidigare exempel, är en persons epistemiska ställning tillräckligt stark om man säger att personen har kunskap om en viss proposition. Hur stark den epistemiska ställningen måste vara varierar med kontexten. De kontexter som inte kräver särskilt stark epistemisk ställning, motsvarar en mängd möjliga världar som utgörs av den aktuella världen och en liten sfär av de närmsta möjliga världarna i vilka ett subjekt S använder samma metod för att nå kunskap om en proposition p. Där en stark epistemisk ställning krävs är sfären större (DeRose, 2009).

Som beskrevs i sektion 4.1 är den skeptiska hypotesen H okänslig och därmed är den första premissen i SA sann. För att förstå hur man kan förhålla sig till den andra premissen i SA kan man använda sig av komparativa villkorssatser (engelska "comparative conditionals") av typen: "Om Emmy är lång, så är Hilda lång och om Hilda inte är lång så är Emmy inte lång". För att veta att detta är sant måste man känna till att Hilda är minst lika lång som Emmy. Detsamma gäller generellt om epistemisk ställning i förhållande till olika satser. Om S är i minst lika stark epistemisk ställning till en proposition p i en viss situation K som i en situation L gäller: "Om S vet p i L så vet S p i K och om S inte vet p i K så vet S inte p i L". I exemplet med Filip och ladan som står bland kulisser respektive den ensamma ladan ute på en åker, så är Filip i *minst* lika stark epistemisk ställning i exemplet med den ensamma ladan (låt oss kalla det L) som i exemplet med ladan som står bland flera kulisser (låt oss kalla det K). Det innebär att: Om Filip vet att det är en lada i K så vet han att det är en lada i L. Om man försöker byta plats på L och K blir det uppenbart att villkorssatsen inte längre stämmer (DeRose, 1995).

Komparativa villkorssatser kan också användas om samma subjekt S men olika propositioner p och q: "Om S vet p så vet S q men om S inte vet q så vet S inte p". Här har S minst lika stark epistemisk ställning till q som till p. Ett exempel på detta kan vara om Filip i ett fall går runt en lada och studerar den mycket noggrant (ger proposition q) och i ett annat fall ser en lada på långt håll och utan sina glasögon (ger proposition p). I vissa fall kan det vara svårare att avgöra i vilket fall som den epistemiska ställningen är starkast, exempelvis om Filip i ett fall noga studerar en lada på nära håll men där det finns kulisser i närheten och i ett annat fall ser en ensam lada på lite längre håll men där det inte finns några kulisser. Den andra premissen i SA är en sådan typ av sats och där har jag minst lika stark epistemisk ställning till $\neg H$ som till O. Det innebär att:

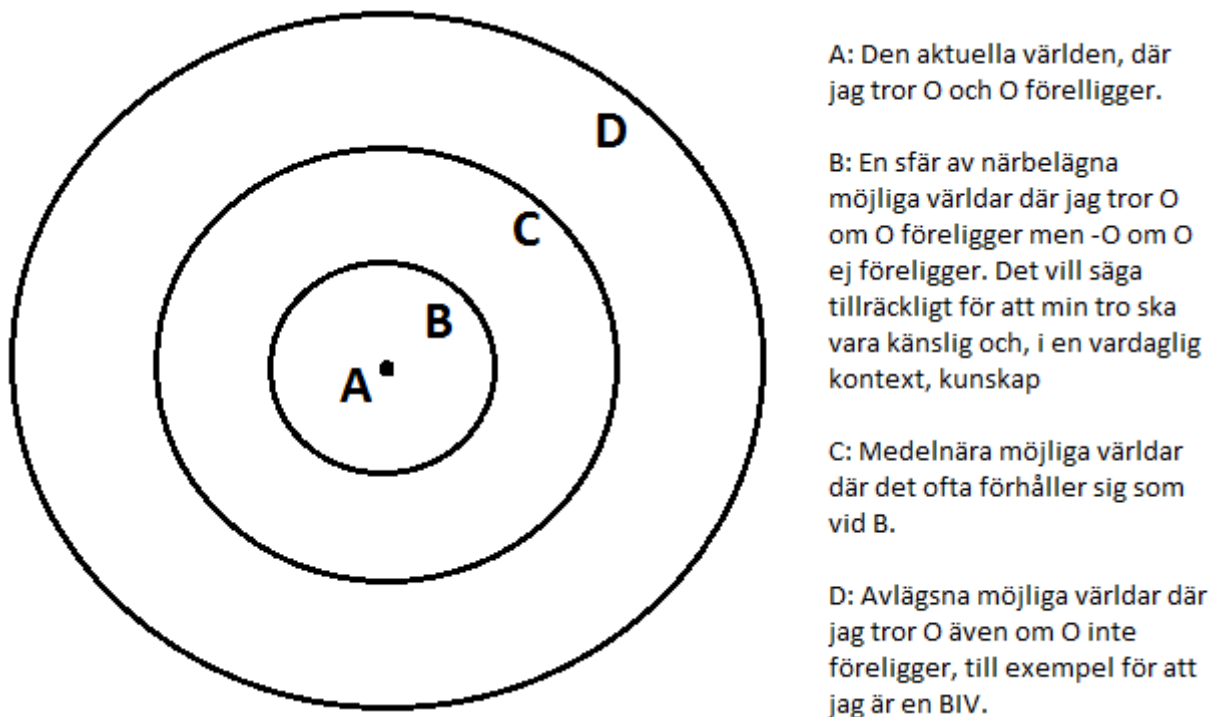
H1: Om jag vet O så vet jag $\neg H$ och om jag inte vet $\neg H$ så vet jag inte O.

H1 ger SAs andra premiss. Men varför måste jag stå i minst lika stark epistemisk ställning till $\neg H$ som till O? Det har att göra med om propositionerna är känsliga eller okänsliga. Tro på O är känslig men tro på $\neg H$ är okänslig. En epistemisk ställning till okänsliga propositioner måste vara starkare än till känsliga. Det kan förklaras med hjälp av teorin om möjliga världar. Om jag vet p så innebär det att jag vet p i denna världen och i andra möjliga världar där jag har använt samma sätt för att ta reda på p. Exempelvis vet jag att jag har händer därför att jag ser mina händer, kan använda dem och så vidare. I de nära möjliga världarna där jag har

händer och använder och ser dem tror jag också att jag har händer. Däremot, i de närmsta världarna i vilka jag saknar händer (till exempel på grund av någon otrevlig olycka), kan jag inte se och använda mina händer och jag tror inte heller att jag har händer. Det är det som utgör en känslig proposition: Jag tror p i nära världar där p föreligger men $\neg p$ i nära världar där $\neg p$ föreligger. Man måste gå väldigt långt bort för att hitta en möjlig värld i vilken jag tror att jag har händer trots att jag inte har händer (till exempel för att jag i den världen är en BIV). Eftersom det finns närbelägna både O - och $\neg O$ -världar som matchar min tro på O i den aktuella världen, räcker det ofta med en relativt liten sfär för att denna tro ska vara känslig och för att jag ska vara i tillräckligt stark epistemisk ställning för att ha kunskap om O . Vad gäller okänsliga satser som säger att jag inte är en BIV (låt oss kalla den p), så kommer den närmsta världen där jag är en BIV ($\neg p$) vara mycket avlägsen. Jag kommer inte tro $\neg p$ i $\neg p$ -världarna men eftersom de är så avlägsna, kommer jag ändå att ha en mycket stark epistemisk ställning till p (DeRose, 1995). Med detta som bakgrund, formulerar DeRose regeln om känslighet (engelska "rule of sensitivity") som ska förklara hur skeptikern höjer de epistemiska kraven i en viss kontext:

“When it is asserted that some subject S knows (or does not know) some proposition p , the standards for knowledge (the standard for how good an epistemic position one must be in to count as knowing) tend to be raised, if need be, to such a level as to require S 's belief in that particular P to be sensitive for it to count as knowledge.” (De Rose, 1995, s. 36)

Om p i regeln om känslighet står för att en skeptisk hypotes inte föreligger (exempelvis "jag är inte en BIV"), kommer de epistemiska kraven enligt denna regel att höjas till en mycket hög nivå. Känslighet kräver att de närmsta $\neg p$ -världarna inkluderas och dessa är i fallet med denna skeptiska hypotes extremt avlägsna (se bild).

Förutsättningarna för att skeptikern ska lyckas med SA är alltså att hon lyckas formulera en hypotes H (exempelvis "jag är en BIV") och att vi måste vara i minst lika stark epistemisk ställning för att veta $\neg H$ ("jag är inte en BIV") som för att veta O (exempelvis "jag har

händer”). En annan förutsättning är att $\neg H$ är okänslig och alltså att vi kommer tro $\neg H$ även om H föreligger. Vad som händer när SA presenteras är att, till följd av den första premissen i SA, utvidgas de epistemiska kraven för att täcka in hela sfären av epistemiskt relevanta världar, vilket alltså inkluderar de närmsta möjliga världar där H föreligger (detta krävs för att propositionen ska kunna vara känslig och utgöra kunskap). När dessa inkluderas, kommer vi dock inte att kunna veta $\neg H$ eftersom vår tro på $\neg H$ gäller även i de världar där H föreligger. Eftersom vi har minst lika stark epistemisk ställning till $\neg H$ som till O gäller den andra premissen i SA och i kontexten av dessa höga epistemiska krav gäller även slutsatsen, att vi nu inte kan veta O . Men, eftersom skeptikern har lyckats visa detta enbart genom att höja de epistemiska kraven kommer vår kunskap i vardagliga sammanhang inte att vara hotad.

5. Kritik mot DeRose

Kontextualismen har diskuterats och kritiserats i litteraturen under de senaste decennierna. DeRose har försökt försvara en teori som ska förklara hur vi har kunskap på ett bättre sätt än vad tidigare teorier lyckats med. Dock drabbas även han av en del kritik som gäller generellt mot kontextualismen. Nedan diskuteras först några av dessa argument. Författarna, Schiffer och Pritchard, riktar sig visserligen mot kontextualismen i stort men har använt DeRoses teori för att åskådliggöra problemen. Efter detta framförs och utvärderas några specifika exempel mot DeRoses regel om känslighet.

5.1 Schiffers kritik mot kontextualismen som en felteori

I artikeln ”Contextualist solutions to skepticism” (1996) diskuterar Stephen Schiffer bland annat DeRoses regel om känslighet och hans sätt att lösa det skeptiska problemet. Med regeln om känslighet ökar de epistemiska kraven i en skeptisk kontext och blir mycket höga. Om detta skrivs in som ett index i SA blir det ett giltigt och (enligt kontextualisten) sunt argument:

Jag vet inte $\neg H$ vid höga epistemiska krav.

Om jag inte vet $\neg H$ vid höga epistemiska krav vet jag inte O vid höga epistemiska krav.

Konklusion: Jag vet inte O vid höga epistemiska krav.

Kontextualisten är nöjd med denna lösning av SA eftersom det tydligt begränsar vår okunskap om O till skeptiska omständigheter. I vardagliga kontexter, med låga epistemiska krav, påverkas inte vår vanliga intuition om att vi har kunskap utan då vet jag både $\neg H$ och O . Det kontextualisten måste göra härnäst är att förklara varför vi ändå uppfattar SA som en paradox, och inte direkt inser att den ska tolkas som beskrivits ovan. Enligt Schiffer (1996) menar kontextualisten att det beror på att vi inte inser att konklusionen i SA (att jag inte vet O) inte alltid gäller utan enbart vid höga epistemiska krav. Detta gör kontextualismen till en felteori (engelska ”error theory”), eftersom den förklarar att vi har kunskap i vardagliga frågor och att skepticismen är falsk genom att säga att vi misstar oss på vad vi vet när vi ställs inför argument av typen SA. Vi är normalt inte medvetna om att begreppet kunskap har ett dolt index (engelska ”hidden indexical”) och man har inte bara kunskap rätt och slätt, utan kunskap givet låga epistemiska krav eller kunskap givet höga epistemiska krav (eller kanske något däremellan). Jämför med begreppet ”lång” som också är kontextberoende. Propositionen ”Nils är 1,84 m och lång” är sann givet en kontext där vi jämför Nils med hans arbetskamrater men inte i en kontext där vi jämför honom med lagkamraterna i basketlaget.

På samma sätt är propositionen "Det regnar" sant när det regnar i Helsingborg och satsen syftar på Helsingborg men falsk om det syftar på Lund där det är soligt. Om någon uttrycker "Jag vet att Nils är lång" eller "Jag vet att det regnar" skulle man kunna fråga vad personen menar med detta och få det utvecklade svaret "Nils är lång jämfört med sina arbetskamrater" eller "Det regnar - i Helsingborg". Detsamma gäller inte för kunskap. Om jag säger "Jag vet att det är en blåmes utanför fönstret" och någon frågar vad jag menar med det, är det mindre troligt att jag skulle svara "jag vet att det är en blåmes utanför fönstret givet låga epistemiska krav". Att begåvade och normalt språkkunniga människor inte skulle vara medvetna om att det finns ett dold index eller när hon har och inte har kunskap beroende på kontexten tycker Schiffer är besynnerligt.

Schiffers kritik är på ett sätt träffande. En teori som ska förklara varför vi kan ha kunskap om det vi normalt menar att vi har kunskap om, en teori som alltså försvarar våra intuitioner, får inte göra det genom att hävda att vi inte förstår vad vi själva pratar om. Nu är det ju så att vi normalt sällan diskuterar skeptiska hypoteser. Och som bland annat bankexemplet visar, är vår intuition att vi kräver lite olika från kunskap i olika kontexter. Skeptiska hypoteser ingår inte i vardagen och det är därför inte heller så konstigt att det förvirrar oss.

DeRose (2009) bemöter Schiffers kritik om att en kompetent talare enligt kontextualismen inte skulle vara helt medveten om vilken proposition hon uttrycker eller om hon kan ha kunskap om den (exempelvis när hon uttrycker propositionerna i SA). DeRoses svar är att det inte är unikt för SA att vara svårtytt i språket, och att det inte har specifikt med kontextualismen att göra. Det föreligger en hel del förvirring kring alla kontextberoende begrepp. Det är inte bara kunskapsbegreppet som kan missuppfattas och visar att vi inte alltid vet vad vi pratar om. Vissa vaga begrepp som exempelvis "platt" som diskuterades i sektion 3 kan ha samma effekt som kunskap när man ökar kraven i samtalet. I en vardaglig kontext är trottoaren platt, men om någon säger att golvet i lägenheten är platt höjs kraven för vad som betecknas som platt och trottoaren är enligt dessa krav inte platt. Det är naturligt att man frågar sig om trottoaren verkligen var platt tidigare. Lewis (1979) har diskuterat just detta exempel och menar att vi lätt kan lura oss på ord som tycks "absoluta", hur skulle något kunna vara plattare än något som är platt? När man höjt kraven genom att säga att golvet är platt, kommer många att börja fundera på om det var korrekt att säga att trottoaren var platt tidigare eller om vi lurade oss själva när vi inte krävde mer. Det är lätt för skeptikern att utnyttjar denna vaghet/svaghet i språket.

"We get the impression that the sceptic ... has the last word. Again this is because the rule of accommodation is not fully reversible. For some reason, I know not what, the boundary readily shifts outward if what is said requires it, but does not so readily shift inward if what is said requires that. Because of this asymmetry, we may think that what is true with respect to the outward-shifted boundary must be somehow more true than what is true with respect to the original boundary. I see no reason to respect this impression." (Lewis, 1979, s 355)

5.2 Pritchard och problemet med att ändra de epistemiska kraven

Duncan Pritchard har kritiserat kontextualismen för den svårighet som Lewis beskriver, nämligen att det är svårt att sänka de epistemiska kraven när de väl ökat. Det kan finns någorlunda välformulerade beskrivningar eller regler (som DeRoses regeln om känslighet och

Lewis regeln om anpassning) för att öka de epistemiska kraven men däremot är beskrivningarna otillräckliga för att förklara hur de epistemiska kraven kan sänkas. Eftersom det viktiga med kontextualismen är att förklara hur vi kan ha kunskap i vardagliga situationer, är det bekymmersamt att vi inte vet hur vi kommer tillbaka från en skeptisk kontext till en vardaglig. Pritchard menar också att det är ointuitivt att man vet något i en vardaglig kontext men sekunden efter när de epistemiska kraven höjts vet man det inte. Likaså är det svårt att acceptera att någon efter att inte ha haft kunskap om en proposition i en skeptisk kontext strax efteråt i en vardaglig kontext, åter har kunskap om propositionen (Pritchard, 2001):

“[R]eversing a claim to know in the face of mere conversational change counts against the ‘trustworthiness’ of a knowledge claim; whilst claiming knowledge even though such knowledge was explicitly denied in a previous conversational context counts against the ‘credibility’ aspect of a knowledge claim. [...] [R]eversing a claim to know purely on the basis of a change in the conversation seems highly dubious, especially since our protagonist will continue to believe that he or she *did* know both O and not-H in the previous context and that the original epistemic position with respect to these propositions is unchanged. (Pritchard, 2001, s 339-340)

En teori som ska förklara hur vi har kunskap, kan inte nöja sig med att säga att vi kan ha vardaglig kunskap samtidigt som den bara beskriver hur vi ändå måste acceptera skepticism när vi hamnar i skeptiska kontexter. Visserligen ställs de flesta människor sällan inför skeptiska hypoteser men för filosofer och de forskare som hela dagarna arbetar i en kontext av höga epistemiska krav kommer det vara mycket svårt att någonsin säga sig ha kunskap. Detta är dock mer av ett pragmatiskt än ett teoretiskt problem för teorin och löser sig om man hittar en rimlig regel för att sänka kraven. Lewis har gett ett exempel på hur man kan sänka de epistemiska kraven genom att använda samma regel om anpassning som ökar kraven. Det finns inget i DeRoses regel om känslighet som skulle innebära en motsägelse av att användas på liknande sätt. I praktiken är det individuellt hur svårt det är att sänka de epistemiska kraven. För någon kanske en skeptisk kontext bryts bara av att man börjar prata om något annat, till exempel vad som behöver handlas till kvällsmaten. För någon annan är det kanske svårare. Så länge man matar hjärnan med skeptiska tankar kommer den att vara i ett skeptiskt läge, men när detta slutar återgår man mer eller mindre fort till ett normalt läge, och kommer då att acceptera låga epistemiska krav i samtalet. Det är också troligt att de som dagligen arbetar i en kontext med höga epistemiska krav eller med skeptiska frågor blir bättre på att snabbt hoppa mellan höga och låga epistemiska krav än någon som för första gången ställs inför ett skeptiskt argument och tar det till sig.

Att en person har samma epistemiska ställning men att man ger olika kunskapsattribut beroende på samtalskontexten är inget konstigt för kontextualisten utan detta är en av grunderna i teorin. Det blir däremot mindre intuitivt när man diskuterar frågan om samma person och att hon först har kunskap om p men efter att en skeptisk hypotes aktualiserats inte längre vet p. Denna kritik påminner om Schiffers kritik om att kontextualismen är en felteori och kan bemötas på liknande sätt. Det är inte ett specifikt problem för kunskap att det blir förvirrande när man plötsligt ändrar kontext, utan detsamma gäller för många kontextberoende ord.

DeRose (2009) har tagit upp fler problem av detta slag och kallat det för ”nu vet du det, nu vet du det inte”-problem (engelska ”now you know it, now you don’t”) och exemplifierar med en

dialog från Palle Yourgrau om zebror på zoo och att vi inte kan veta den skeptiska hypotesen att de är åsnor som målats för att se ut som zebror:

“A: Is that a zebra?

B: Yes, it is a zebra.

A: But can you rule out its being merely a cleverly painted mule?

B: No, I can't.

A: So, you admit you didn't know it was a zebra?“ (DeRose, 2009, s 199)

DeRose ger några olika förslag på vad B skulle kunna tänkas svara på denna fråga:

“B: No, I did know then that it was a zebra. But after your question, I no longer know

B': No, I did know then that it was a zebra. But now that it has become so important that it be a zebra, I no longer know.

B'': No, I did know then that it was a zebra. But now that the possibility of its being a painted mule has occurred to me, I no longer know.” (DeRose, 1992, s 923)

Dessa svar låter absurda och DeRoses menar att B, B' och B'' inte är lämpliga eller korrekta sätt att svara på As fråga. Om man tänker sig att kunskap fungerar i språket som andra kontextberoende ord, exempelvis ”här” går det enklare att förstå. Att jag står i köket och sanningsenligt säger ”här är vita väggar” och sen går till vardagsrummet och sanningsenligt säger ”här är gula väggar” är ju uppenbart inte en motsägelse även om inget kan vara helt gult och helt vitt samtidigt. Det fungerar på liknande sätt med ”nu vet du det, nu vet du det inte”-problemen. I den skeptiska kontexten är det höga epistemiska krav som gäller, både vad gäller den aktuella propositionen och tidigare uttryckta propositioner. Det är därmed motsägelsefullt att säga att man tidigare visste att det var en zebra men att man nu inte vet det, precis som det är en motsägelse att säga att här är helt gult och helt vitt samtidigt. Eller att Nils var lång på arbetet men nu på basketträningen är han inte lång. Det är två helt olika saker. I en skeptisk kontext vet B inte att det är en zebra varken nu eller vid någon annan tidpunkt. Det motsatta borde också gälla: När jag vet O i en vardaglig kontext och tänker tillbaka på en skeptisk kontext kan jag säga att jag visste O även då.

DeRoses svar visar att kunskap inte är unikt med att ge förvirring när man växlar mellan kontexter. Skillnaden är dock att alla skulle hålla med om att ”här” och ”lång” är kontextberoende. När det gäller kunskap om en proposition som växlar mellan kontexter med låga och höga epistemiska krav går intuitionerna isär.

5.3 Feldmans kritik mot DeRoses regel om känslighet

Richard Feldman har diskuterat kontextualismen och specifikt DeRoses teori. Det Feldman är mest kritisk mot är DeRoses regel om känslighet (Feldman, 1999). Som beskrivits i sektion 4.2, är det genom regeln om känslighet som DeRose menar att vi höjer de epistemiska kraven i ett samtal. Om en skeptisk hypotes uttrycks höjs de epistemiska kraven för kunskap omedelbart så pass att vi inte har kunskap om i princip någonting. Feldman menar att denna regel gör det alldeles för enkelt att höja de epistemiska kraven och att den därför inte ger en rimlig förklaring till hur vi faktiskt ser på kunskap i olika kontexter. Detta förklarar Feldman med ett cocktailpartyexempel: Antag att en grupp människor på ett party diskuterar vad man

bör äta. De kommer in på hur ofta det dyker upp nya rön och att man den ena veckan ska äta mycket protein och fett men att det nästa vecka talas om vikten av tillräckligt med kolhydrater. Gruppen enas om att det är omöjligt att veta vad som är den bästa dieten. Om någon efter detta skulle säga ”men åtminstone kan jag veta detta: Jag är ingen BIV”, menar Feldman att det är osannolikt att någon i gruppen skulle opponera sig och säga ”Nej det stämmer inte, du kan inte veta att du inte är en BIV!”. Men enligt regeln om känslighet har den skeptiska utsagan höjt de epistemiska kraven så att det inte går att veta att man inte är en BIV eller ens någon proposition av typen O (jämför D i bilden i sektion 4.2).

En annan kritik som Feldman (1999) redovisar mot regeln om känslighet, är att den ger ointuitiva konsekvenser för vad vi har kunskap om när man uttrycker olika okänsliga hypoteser. Precis som DeRose, när han kritiserar Lewis regel om anpassning som beskrevs i sektion 4.1, använder Feldman två skeptiska hypoteser där den ena är en avskalad, enkel hypotes och den andra mer utvecklad (jämför S1 och S2):

S3: Jag är en hjärna i ett kar

S4: Jag är en hjärna i ett kar som matas med elektriska impulser som gör att jag luras att tro att jag har händer och att det finns träd och stolar och allt annat som jag normalt tror om världen.

Dessa båda hypoteser är okänsliga men S3 motsvarar en möjlig värld som inte är fullt lika avlägsen som S4. S3 är kompatibel med att det finns träd och stolar etc. Kanske är det en värld precis som denna men där min hjärna för bara en kort tid sedan opererades ut från kroppen och lades i ett kar. Om någon säger att man inte kan veta \neg S3 är det ändå så att regeln om känslighet kräver att vi utvidgar mängden relevanta möjliga världar till att inkludera den närmsta världen där jag är en BIV. I den närmsta möjliga värld där jag är en BIV kommer mycket annat vara som i den aktuella världen och mycket av det jag tror i den aktuella världen kommer att matchas (engelska ”track”) med faktiska förhållanden här, exempelvis finns det träd och stolar. Enligt regeln om känslighet borde jag kunna ha kunskap om en del propositioner som behandlar dessa objekt. Däremot matchar inte denna värld min tro om att jag har händer och därför kommer jag i en S3-kontext veta att det finns träd och stolar men inte att jag har händer, vilket är absurt. I fallet med S4 matchar inte min tro om händer, stolar och träd någonting och jag kommer inte ha kunskap om någon proposition av typen O.

Feldmans kritik går att invända emot. Framför allt den första kritiken. Det är ointuitivt att tro att man ska kunna säga ”jag vet att jag inte är en BIV” och få medhåll utan att förtydliga det mer. Meningen är absurd när den tas ur ett skeptiskt sammanhang och utan att förklaras, precis som DeRoses exempel ”Jag är en katt som felaktigt tror att jag har händer”. Skeptiska hypoteser kan inte fungera lika bra oavsett hur de formuleras eller vem som säger dem. Det blir alltså samma motargument mot denna kritik som av DeRoses kritik mot Lewis regel om anpassning. Vi kan inte förväntas acceptera vilka uttalanden som helst. Det är fullt rimligt att det inte är någon som opponerar sig mot honom eftersom alla uppfattar honom som lite galen. Skulle han däremot förklara tanken bakom uttalandet, vilket förmodligen ger SA men med en negering av första hypotesen, samt förklarar varför han tar upp detta i sammanhanget med dietdiskussionen, kommer de som förstått argumentet att opponera sig. Jämför också med en patient som är inlagd på en psykiatrisk avdelning på grund av en psykos och som kommer med mängder av galna paranoiska och konspiratoriska uttalanden. Patienten kommer inte att höja de epistemiska kraven hos någon i personalen.

Dessutom bryter personen i coctail-exemplet mot Paul Grices relevansmaxim (engelska "maxim of relevance") som säger att man ska vara relevant när man talar (Lycan, 2000). Grices maximer är till för att man lättare ska förstå vad som menas i en samtal och om någon bryter mot dessa maximer finns anledning att söka dolda implikationer. Eftersom uttalandet inte är relevant går det inte att tas på allvar. Det är därför rimligare att fråga vad personen menar med att han kan veta att han inte är en BIV, än att bemöta själva uttalandet. DeRose accepterar inte heller att man automatiskt höjer de epistemiska kraven omedelbart vid introducerandet av en skeptisk hypotes, vilket han dessutom själv kritiserar Lewis för. I DeRoses beskrivning av SKA och okänsliga hypoteser förklarar han skillnaden på lyckade och mindre lyckade okänsliga hypoteser, då de lyckade på ett rimligt sätt också förklarar varför man inte tror att hypotesen föreligger.

Den andra kritiken är svårare att tillbakavisa men kräver också några förtydliganden. Om man ska kunna dra slutsatser om exakt vad man kan förvänta sig att matcha utifrån en skeptisk hypotes, måste denna vara mer välformulerade än bara S3. Min intuition är att S3 inte kan höja de epistemiska kraven i sig själv. För det behöver man den extra förklaring av vad satsen betyder som Feldman ger, dvs att det är en värld som liknar den aktuella på alla sätt förutom att jag är en BIV. Utöver det måste man också ha en förklaring till varför jag tror att det finns stolar och bord och händer där. Är det för att min hjärna för bara mycket kort tid sedan lades i karet och att jag alltså haft "äkta" känselintryck av stolar, bord och händer? Eller därför att jag fortsatt får impulser som lurar mig att tro detta? Beroende på vilket av dessa alternativ som föreligger, kommer jag att ha kunskap om olika propositioner.

DeRose har formulerat regeln om känslighet relativt öppet. Men om den bara kräver att vi sträcker oss till precis den närmsta världen där vår hypotes inte föreligger, kommer den att ge ointuitiva konsekvenser, det vill säga att jag i en enkelt formulerad skeptisk BIV-kontext kan veta att det finns stolar i den aktuella världen men inte att jag har händer, men att jag i en mer utvecklad BIV-kontext inte kan veta något av det. Kanske kan man förklara hur regeln om känslighet ändå fungerar genom att hävda att det är omöjligt att stanna i en S3-kontext för att den automatiskt verkar glida över i en S4-kontext då man i den skeptiska kontexten måste inse fler och fler möjligheter till felbarhet (jämför Descartes som tvivlade på mer och mer och till slut nådde till möjligheten av en ond ande som lurade honom i allt). Det ser ändå ut som om Feldmans kritik visar på att det kan vara något i regeln om känslighet som inte fullt stämmer med hur vi faktiskt ökar de epistemiska kraven i våra samtal.

Feldmans (1999) egen idé är att vi leds till skepticism genom avsaknaden av direkta bevis (engelska "direct evidence") mot de skeptiska hypoteserna. Många argument bygger på att vi bara har kunskap om vi har direkta bevis för att något föreligger och kan utesluta att det är falskt. Ser jag en lada vet jag att det är en lada när jag har gått runt ladan och tittat in iden. Man skulle kunna säga att jag genom att titta så här noga på ladan har direkta ("sinnes")bevis både för att det är en lada och mot att det är en ladukuliss av papier-maché. Däremot går det inte att ha direkta bevis för att jag inte är en BIV. Feldmans tanke påminner om Lewis men han vill inte vara lika sträng. Lewis (1979) menar att man måste eliminera alla relevanta alternativ genom att garantera deras falskhet, till exempel genom att noga studera lador på nära håll eller undersöka zebror (beroende på vilken kontext vi är i). Feldman tycker att det räcker att ta till olika bakgrundskunskaper som exempelvis att lador längs med vägen sällan/aldrig är gjorda av papier-maché utan av trä och sten. BIV-hypotesen är osannolik och kan elimineras genom bakgrundsantaganden som säger att jag bor och lever på jorden som en människa med armar och ben etc. Detta påminner lite om Moores "sunda förnuftet"-lösning på det skeptiska problemet som kritiserades i avsnitt 2.

5.4 Cohens kritik mot DeRoses regel om känslighet

Stewart Cohen har också argumenterat mot DeRoses regel om känslighet. Cohen är, liksom DeRose, en av förespråkarna av kontextualismen idag. I artikeln "Contextualism, skepticism and reasons" (1999) kritiserar Cohen bland annat DeRoses teori. Som beskrevs tidigare menar DeRose att vi har kunskap om en proposition P om vi står i tillräckligt stark epistemisk ställning till P givet en viss kontext och att det innebär att mina trosuppfattningar måste matcha sanningsvärdet ut till den möjliga värld där en viss proposition i fråga är falsk. Beroende på kontext kan det exempelvis vara till världen där jag inte har händer eller där jag är en BIV. Cohen beskriver ett exempel som inte är förenlig med detta synsätt på kunskap: Antag att det varje dag klockan 18 sker en lottdragning. En grupp journalister bevitnar lottdragningen och redovisar resultaten i tidningen nästföljande dag. Det är extremt ovanligt att lottdragningen inte sker och särskilt att den inte sker just klockan 18. Antag vidare att de som håller i lottdragningen konspirerar med några av journalisterna om att fuska och istället för att dra lott, redovisa lottnumret till en gemensam bekant för att dela på vinsten. De måste dock hålla en notoriskt ärlig journalist utanför och planerar att säga att lottdragningstiden är ändrad till 17, då den ärlige journalisten är förhindrad att komma. I sista minuten ändrar de sig dock och drar lotten som vanligt klockan 18. Nästa morgon läser jag i tidningen att det var en dragning klockan 18 som visar ett visst lottnummer. Detta gör att jag kommer att tro att det skedde en lottdragning och att denna ägde rum som vanligt klockan 18.

Cohen (1999) diskuterar om det, utifrån exemplet och med DeRoses teori, går att veta att det var en lottdragning igår klockan 18. För att besvara det måste vi gå till den närmsta möjliga värld där det inte var en lottdragning igår klockan 18. Den världen är förmodligen en där konspiratorerna fuskade och låtsades dra lotten klockan 17. I den möjliga världen kommer jag att läsa i tidningen att lottdragningen var klockan 17 och därmed kommer jag inte tro att det var en dragning klockan 18. Om vi istället ska ta reda på om jag vet att det har skett en lottdragning *över huvud taget* kommer vi att komma till samma möjliga värld med de fuskande lottdragarna och journalisterna. Men i denna värld dras ingen lott trots att det står i tidningarna att den drogs klockan 17. Jag kommer på bas av vad jag läst i tidningen att tro att det har dragits en lott klockan 17 och sanningsvärdet för propositionen "en lottdragning har ägt rum" kommer alltså inte matcha. Det innebär att jag i den aktuella världen vet att det har skett en lottdragning klockan 18 men jag vet inte om det *över huvud taget* har skett en lottdragning. Med DeRoses teori går det inte att förklara hur kunskapen skiljer sig i de olika fallen på samma sätt som de skiljer sig i SA (där kan vi veta O i en vardaglig kontext men inte i en skeptisk kontext där mängden epistemiskt relevanta världar är mycket större). Eftersom det är exakt samma mängd epistemiskt relevanta möjliga världar som föreligger i båda fallen ska vår kunskap vara densamma.

Att acceptera att vi kan veta att lotten dras klockan 18 men att vi inte vet om det dras en lott vid någon tidpunkt under dagen, är absurt och strider mot slutenhetsprincipen. Exemplet som Cohen använder för att visa detta är visserligen extremt tillgjort men det är inte på något sätt ologiskt eller tvetydigt. Det är också bara ett antagande i Cohens exempel att den närmsta världen där det inte sker någon lottdragning är på grund av fusk. Man skulle kunna argumentera för att det finns en närmre värld där det inte dras någon lott klockan 18 men att det är på grund av ett oväder med strömavbrott som gör att man måste förlägga lottdragningen till klockan 20. Men man kommer inte riktigt ifrån att Cohens exempel visar att det är något i regeln om känslighet som inte stämmer.

5.5 Russells kritik mot känslighet som ett av kraven för kunskap

Bruce Russell (1996) har kritiserat regeln om känslighet genom att attackera känslighet i sig som ett av kraven för kunskap. Han menar att det finns mycket som talar emot detta. Eftersom syftet med DeRose teori ska vara att förklara våra intuitioner, menar Russell att också känslighet måste försvara dessa. Det är känslighet som, i kombination med premiss 2 i SA, ger den skeptiska slutsatsen. Eftersom den skeptiska slutsatsen är kontraintuitiv till vår vardagliga intuition om kunskap, talar det för att något är fel med att använda känslighet som krav för kunskap. Russell diskuterar också exemplet med zebror på zoo och den skeptiska hypotesen att vi inte kan veta att det inte är målade åsnor. Hans intuition är att vi faktiskt kan veta att de är zebror även utan att försäkra oss om det genom att till exempel tvätta djuren med färglösande kemikalier. Det räcker med att titta på zeborna för att veta att de inte är åsnor, då den bästa förklaringen till att det står ett djur på zoo, som ser ut som en zebra och betecknas som en zebra också är en zebra. Mot bakgrund av detta går Russell vidare och argumenterar för att kontextualismen inte bör användas för att motbevisa skepticismen utan istället borde grunda sig i pragmatik. Beroende på vad vi riskerar om vi har fel, är vi mer benägna att öka de epistemiska kraven och desto mer kräver vi för att vi ska säga att vi har kunskap om propositionen i fråga.

Russells kritik mot känslighet grundar sig på hans intuition att vi kan veta O. DeRoses argument för känslighet grundar sig också på att den visar hur vi kan veta O. Men den visar också att vi inte kan veta O i en skeptisk kontext. Som DeRose beskriver själv, finns en stark intuition att hålla med skeptikern även om vi normalt menar att vi kan veta propositioner av typen O. Regeln om känslighet förklarar alltså både varför vi vill hålla med skeptikern och varför vi kan veta O i normala fall. Russells kritik, särskilt avseende zebro-åsnorna, beror precis som Feldmans på att argumentet är för dåligt formulerat. Om man förklarar bättre omständigheterna i hypotesen så att den inte verkar helt tagen ur luften, är det inte säkert att vår intuition skulle säga att vi vet att de är zebror. Kritiken är alltså inte helt välgrundad. Förslaget att använda pragmatik som grund för kontextualismen är intressant. Tyvärr är det inte helt oproblemiskt att se på kunskap på detta sätt, eftersom det gör att vi i en konversation där två samtalspartner har olika mycket att förlora på att ha fel, inte kommer att ha samma epistemiska krav och inte heller kommer att riktigt förstå varandra och vilka kunskapsattribut som gäller. Risken är att kunskapsbegreppet blir alltför flytande och relativ på ett sätt som inte stämmer med hur de flesta konversationer går till. Russells teori är alltså mindre bra för att reglera hur vi ska öka de epistemiska kraven, men den kan ses som en hjälp för att förstå varför vissa individer har en större tendens att acceptera en ökning av de epistemiska kraven och varför andra håller emot. Den som gärna höjer de epistemiska kraven kanske lättare uppfattar att det finns en risk (äkta eller upplevd) med att ha fel.

6. Sammanfattande bedömning

I denna uppsats har skepticismen och ett kontextualistiskt svar på skepticismen diskuterats. I avsnitt två presenterades bland annat ett skeptiskt argument om den externa världen som diskuterats av flera filosofer idag. Om detta argument (SA) är sant innebär det att jag inte kan veta sådana saker som till exempel att jag har händer, eftersom jag inte kan veta att jag inte är en BIV. Förespråkare för kontextualismen har försökt att försvara vår kunskap, antingen genom att säga att någon premiss i SA är falsk, alternativt att argumentera för att SA inte är ett hinder för kunskap i vardagliga konversationer. I avsnitt tre introducerades

kontextualismen som teori och några exempel som används av DeRose för att förklara att kunskap är kontextberoende: bankexemplet och laduexemplet. Kunskap fungerar som andra kontextberoende ord, exempelvis lång och platt. Precis som att samma person kan vara lång i en kontext och kort i en annan kan samma person ha kunskap om en proposition p i en kontext men inte i en annan.

Avsnitt fyra inleddes med den klassiska kontextualistiska lösningen på SA, där skeptikern genom SA manipulerar vår samtalskontext och höjer de epistemiska kraven så att vi inte kan ha kunskap om O. Eftersom kunskap enligt kontextualismen är beroende av sin kontext, påverkar det inte kunskap om O i vardagliga situationer. Goldmans RA-teori förklarar att SA höjer de epistemiska kraven genom att göra BIV-hypotesen till ett relevant alternativ. Lewis regel om anpassning säger att kunskapen är beroende av kontexten och att vi genom regeln måste anpassa oss till varandra och höja de epistemiska kraven om det krävs för samtalet, exempelvis då någon säger något som kommer att vara falskt om vi inte höjer de epistemiska kraven. I avsnitt fyra beskrevs också DeRoses egen teori. En viktig del i denna är Nozicks subjunktiva konditionalansats, som säger att vi inte kan veta $\neg H$ eftersom det är en proposition som vi skulle hålla för falsk oavsett om den var sann eller falsk. H är alltså en okänslig proposition och enligt DeRose går det inte att ha kunskap om sådana. Detta i kombination med att vi har minst lika stark epistemisk ställning till $\neg H$ som till O, ger den skeptiska konklusionen. Men den skeptiska konklusionen gäller inte i alla kontexter utan enbart de där någon, med regeln om känslighet, har höjt de epistemiska kraven genom introducerandet av en okänslig proposition.

Uppsatsens femte avsnitt tar upp några argument mot DeRoses lösning. Schiffer har kritiserat kontextualismen för att vara en felteori eftersom lösningen på det skeptiska problemet säger att vi missuppfattar vilka epistemiska krav som gäller i en vardaglig kontext respektive i en skeptisk kontext. DeRose visar dock att missuppfattningar inte är typiska för begreppet kunskap utan att vi också på liknande sätt missuppfattar andra kontextberoende ord. Pritchard menar att det inte finns något rimligt sätt att sänka de epistemiska kraven, samt att det skadar kontextualistens trovärdighet när hon först säger att hon vet något men sekunden efter inte vet det, enbart på grund av att samtalets kontext ändrats. DeRose kan använda samma strategi som Lewis och låta regeln om känslighet, liksom Lewis regel om anpassning, både höja och sänka de epistemiska kraven (även om det av någon anledning tycks vara svårare att sänka än att höja dem). När kraven har höjts går det inte att säga "tidigare visste jag p men nu gör jag inte längre det" och trovärdighetsproblemet blir inte något problem.

I avsnitt fem diskuterades också några filosofer som har kritiserat DeRoses regel om känslighet. Feldman och Cohen tar upp var sitt exempel som med DeRoses teori leder till absurda konsekvenser. Feldmans enkla, avskalade hypotes "jag kan inte veta att jag inte är en hjärna i ett kar" tar oss med regeln om känslighet till den närmsta möjliga värld där detta är falskt, vilket är en värld som ser ut som den aktuella världen med träd, bord etc. men där jag råkar vara en BIV. Eftersom min tro på träd i den aktuella världen matchar min tro på träd i denna möjliga värld, leder detta till att jag i en kontext kan veta att det finns träd men inte att jag har händer. Feldmans exempel är ofullständigt. Få kommer att gå med på att höja de epistemiska kraven när man hör en avskalad skeptisk hypotes. Cohens lotteriexempel är mer komplicerat och visar att DeRoses regel om känslighet leder till att jag kan veta att det drogs en lott igår klockan sex men inte att det drogs en lott igår *över huvud taget* vilket är orimligt.

Kontextualismens största fördel är att den är intuitiv. Många av de exempel som beskrivits i uppsatsen, som laduexemplet och bankexemplet, visar att det finns ett behov av att skilja på

kunskap om en proposition p i olika kontexter även om subjektet har lika stark epistemisk ställning till p . I de skeptiska situationerna går det svåriligen att säga om subjektet att hon har kunskap, däremot finns ingen anledning att beröva henne på kunskap i den vardagliga situationen. Det finns både intuitiva kontextualistiska och pragmatiska skäl för detta. Det finns också filosofer (Pritchard och andra invariantister) som menar att det inte går att ändra kunskapsattribut om den epistemiska ställningen är densamma. Kan då Keith DeRoses kontextualism lösa det skeptiska problemet formulerat som SA? Svaret på detta och uppsatsens titelfråga är att det beror på vilka intuitioner man har om begreppet kunskap. Om vi accepterar DeRoses regel om känslighet kommer vi att säga att vi kan ha kunskap om vardagliga propositioner i en vardaglig kontext och sketicism blir inget problem i vardagen. Däremot kan vi inte helt avfärda skepticismen, då okänsliga propositioner av ett visst slag (ex en välformulerad BIV-hypotes) höjer de epistemiska kraven så pass att vi inte har kunskap om något längre. Att teorin accepterar sketicism i skeptiska kontexter behöver dock inte vara en nackdel, eftersom det är i enighet med våra intuitioner om kunskap.

Fördelen med DeRose jämfört med tidigare lösningsförslag är att han både ger en förklaring till varför vi kan ha kunskap i en vardaglig kontext och förklarar varför SA med sin skeptiska konklusion är intuitiv. Lewis regel om anpassning och regeln om känslighet kan ge ungefär samma resultat och höjer de epistemiska kraven utifrån kontexten. Till skillnad från vad DeRose anser, behöver det inte vara ett större problem för regeln om anpassning än för regeln om känslighet att reglera hur svårt eller lätt det är att öka de epistemiska kraven. Om det är de berörda personerna som själva reglerar om konversationen kräver höga eller låga krav, blir det inte heller, som Feldman anklagade regeln om känslighet för, ”för lätt” att öka kraven utan precis lagom lätt i förhållande till vad situationen kräver. Till skillnad från Lewis teori förklarar DeRose varför det är omöjligt att veta $\neg H$. Jämfört med Nozick är det ett framsteg att förklara SA utan att behöva säga att premiss 2 i SA är falsk.

Man kan tycka att det är ett problem för DeRose att han inte ger ett tillräckligt regelverk som gäller i alla situationer och för alla personer. Regeln om känslighet är relativt vag men kommer en bra bit på vägen i att förklara hur de epistemiska kraven kan höjas. Det hade varit enkelt att säga att alla skeptiska hypoteser höjer de epistemiska kraven omedelbart och att den som inte hänger med i detta har fel. Som diskuterades i anslutning till Feldmans kritik, är det inte rimligt att anta att alla skeptiska hypoteser automatiskt höjer de epistemiska kraven. Hur regeln om anpassning ska användas borde både bero på hur välformulerad den skeptiska hypotesen är och på de individer som är involverade i samtalet. Vissa individer är förmodligen ”bättre” på att stå emot höjningar av epistemiska krav och stanna i en vardaglig kontext. Andra är mer ”konspiratoriskt” lagda och accepterar ökade epistemiska krav så snart en skeptisk hypotes läggs fram, kanske för att de uppfattar att de har mer att förlora på att ha fel (jämför Russells pragmatiska teori). Hur som helst kan DeRoses kontextualism acceptera att vi är olika och fungerar därmed bra för de flesta av oss.

Regeln om känslighet har många fördelar då den är illustrativ och tycks kunna förklara varför vi ökar de epistemiska kraven i ett samtal. Feldmans och Cohens kritik mot regeln om känslighet är problematisk. Även om regeln om känslighet verkar intuitiv, stöter den på seriösa problem som starkt strider mot våra intuitioner om kunskap då vi i Cohens exempel kan veta att en lott dras vid en specifik tid men inte om den dras vid någon tid under dagen. DeRoses teori kan lösa det skeptiska problemet och förklara att vi har kunskap i vardagliga situationer men den gör det med ett högt pris i form av ointuitiva konsekvenser och brott mot slutenhetsprincipen. DeRose behöver förtydliga sin teori och visa hur problem av detta slag kan undvikas innan vi har en klar lösning av det skeptiska problemet.

Referenser

- Cohen, S. (1999). Contextualism, skepticism and the structure of reasons. *Philosophical Perspectives*, 13, *Epistemology*. 57-89
- Descartes, R. (1680). *Six metaphysical meditations*. London. Hämtat från Cambridge University Library, early english books online.
- DeRose, K. (1992). Contextualism and knowledge attributions. *Philosophy and phenomenological research*. 52:4, 912-929.
- DeRose, K. (1995). Solving the skeptical problem. *The Philosophical review*, 104, 1-52.
- DeRose, K. (2009). *The case for contextualism*. Oxford: Oxford University Press
- Greco, J. (2009). Skepticism about the external world. I J. Greco. (Red.), *The Oxford handbook of scepticism*. Hämtad från Oxford Handbooks Online. E-bok.
- Feldman, R. (1999). Contextualism and skepticism. *Philosophical Perspectives*. 1, 91-114.
- Goldman, AI. (1976). Discrimination and perceptual knowledge. *The Journal of Philosophy*. 73:20, 771-791
- Lammenranta, M. (2009). The Pyrrhonian Problematic. I J. Greco. (Red.), *The Oxford handbook of scepticism*. Hämtad från Oxford Handbooks Online.
- Lewis, D. (1979). Scorekeeping in a language game. *Journal of philosophical logic*, 8, 339-359.
- Lycan, WG. (2000). *Philosophy of language*. London: Routledge.
- Moore, GE. (1925). Försvar av sunda förnuftet. I Marc-Wogau (Red.) *Filosofin genom tiderna, 1900-talet*.
- Pritchard, D. (2001). Contextualism, scepticism, and the problem of epistemic descent. *Dialectica*. 55, 327-349.
- Russell, B. (2005). Contextualism on a pragmatic, not skeptical, footing. *Acta Analytica*, 20:2, 26-37.
- Schiffer, S. (1996). Contextualist solutions to scepticism. *Proceedings of the Aristotelian Society*, 96, 317-333.
- Unger, PK. (1978). *Ignorance: A case for scepticism*. Hämtad från Oxford Scholarship Online. E-bok.
- Vogt, K. (2011). *Ancient Skepticism*. The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Winter 2011 Edition), Zalta, E N (Red.), tillgänglig från: <http://plato.stanford.edu/archives/win2011/entries/skepticism-ancient/>